

Padon ülök, tó előttem,
Az idő lassan telik körülöttem.
Több látogatója van a parknak,
S mindről tudom, mit akarnak.

Egy kis nyugalmat, mindentől távol,
Ahol csak a kacsza hápog.
Kikapcsolódást a barátokkal,
Nagy harcot a rovarokkal.

Sétálnak az emberek békésen,
Nem zavarja őket egy béka sem.
Fán szaladgál egy mókus,
Alatta ül egy koldus.

Tovább mennek, nem bántják,
Még csak meg se szánják.
Pedig jó ember, békés,
Akkor mit keres itt, ez a kérdés.

Szakadt a ruhája, koszos,
A csizmája meg foltos.
Ételért könyörög,
Sok ember van, ki rá hörög.

Nem adnak neki enni,
Hogy lehet így mellette elmenni?
Egy kislány megszánja,
És mosolyog rája.

Leül mellé a földre,
A férfinak potyog a könnye.
Mesél a lánynak a múltjáról,
A hosszú életútjáról.

Megosztotta szendvicsét,
Ez melengette a szívét.
Lassan besötétedett,
A kislánynak mennie kellett.

Megölelték egymást,
S megbeszélték a vizontlátást.
Elkísérte nagy mosolygással,
S szíve megtelt boldogsággal.

Lassan indulok én is hazafelé,
S közben csak nézek magam elé.

Szép nap volt a mai,
Jobb adni, mint kapni.